

Daarom is onze steun nog zo hard nodig

Donderdag 6 april; dag van inpakken van de bus

Donderdagavond is Maurits gestart met het inladen van de bus.

Deze is ingeladen met gedoneerde goederen uit de gehele Maas en Waal regio. Onder meer 10 generatoren, medicijnen en verbandmateriaal van verschillende huisartesen verzorgingshuizen ging er mee. Maar ook het vele eten die mensen zijn komen brengen iedere zondag bij Maurits thuis in Puiflijk ging mee. Er komen minder spullen en financiële steun dan maanden terug maar we blijven volhouden en gaan door.

Vrijdag 7 april; dag van vertrek naar Oekraïne

In de nacht van vrijdag op zaterdag zijn Tonya en Maurits weer vertrokken met een volgeladen bus met hulpgoederen naar Rivne Oekraïne. Na een voorspoedige rit en bijzonder rustige wegen in Duitsland en Polen i.v.m. de Pasen stonden ze met 17 uur aan de Pools/Oekraïense grens. De Europese grens uit rijden is niet lastig, als ze zien waar voor je komt gaan de deuren wagenwijd open in Oekraïne, erg fijn en goed ook voor de snelheid. Diep in

de nacht van zaterdag op zondag kwamen Tonya en Maurits vermoeid aan in het hotel waarna we nog even een paar uur slaap gepakt hebben na de lange rit van ruim 22 uur.

Zondag 9 april; eerste actieve dag in Oekraïne

Tonya en Maurits zijn hun dag gestart met en ontbijt in het hotel waarnaar ze de mensen van de Oekraïense partner stichting Bilohirye hebben opgepikt om boodschappen te gaan doen. Eenmaal aangekomen bij de groothandel hebben ze voor € 2.000,- aan boodschappen gedaan en deze naar de opslag gebracht. Het was een bus overvol maar

wetende dat we hiermee ruim 200 gezinnen konden helpen zijn we gaan inladen. De rest van de dag hebben we plannen gemaakt voor de komende dagen en zijn we op tijd naar bed gegaan om met voldoende energie de volgende dagen in te gaan.

Postadres

Stichting Samen voor Oekraïne
Scharenburgsestraat 13
6655 KE Puiflijk

Bank

NL33 RABO 0190 3595 36
BIC RABONL2U
KvK: 86 147 625

Contact

www.samenvoeroekraïne.eu
info@samenvoeroekraïne.eu
06 - 53332557

Maandag 10 april; tweede actieve dag in Oekraïne

De tweede dag in Oekraïne zou een beladen dag gaan worden, Tonya en Maurits zijn met een volgeladen bus met eerder gebrachte humanitaire goederen zoals sondevoeding, rolstoelen, rollators, verbandmateriaal en medicijnen naar een militair ziekenhuis vertrokken in de buurt van Kiev. In dit ziekenhuis worden soldaten

behandeld die uit het hele land gevochten hebben maar dusdanig gewond zijn dat ze niet meer in staat zijn om op dit moment hun land te verdedigen. We hebben hier de bus uitgeladen en met verschillende soldaten gesproken, sommige konden makkelijker praten over wat hun was overkomen dan andere. We spraken hier met o.a. Dima een Oekraïense soldaat die een militaire onderscheiding van president Zelensky heeft mogen ontvangen voor zijn heldendaden in de Azovstaal fabriek in Marieopol. Dima vertelde ons over de gruwelijke verhalen die hij heeft gezien, het feit dat hij maanden door de russen gevangen is geweest en hoe ze hem uiteindelijk voor dood hebben achter gelaten en uit een rijdende auto gegooid hebbe. Hoe blij hij is dat hij nog leeft en hoe graag hij wil herstellen om terug te kunnen om zijn broeders bij te staan.

In de tussentijd is een groep vrijwilligers in de opslag druk bezig om alle boodschappen te verdelen over 104 plastic tasjes die de dag erna door gevluchte Oekraïense mensen uit Irpin, Marieopol, Zaporizja, Bachmoet en Cherson gevlucht zijn naar de relatief veilige regio Rivne waar wij dan op dat moment zijn.

Dinsdag 11 april; derde actieve dag in Oekraïne en tevens dag van vertrek terug naar Nederland

Na een emotionele dag van gister toch te weinig geslapen helaas maar toch weer de schouders eronder en we ontvingen die dag 104 Oekraïense gezinnen die uit heel het land naar het westen gevlucht zijn om daar hun veiligheid te zoeken en onderdak, eten en kleding te vinden. We spraken hier verschillende gevluchte mensen die zo enorm onder de indruk waren van onze steun helemaal uit Nederland. Sommige mensen merkten we aan dat ze erg graag hun verhaal wilde vertellen aan ons. Waarna de meest aangrijpende verhalen voorbijkwamen.

Een moeder die Maurits vastgreep en begon te huilen en hem vertelde wat de jonge Russische soldaten met hun dochter hadden gedaan. Het feit dat ze verder moeten leven met de realiteit dat ze niet eens de kans hebben gekregen om hun dochter te begraven of emotioneel afscheid hebben kunnen nemen van haar.

Een vader die mij beelden liet zien die hij zelf opnam voor zijn deur waar kapotgeschoten tanks te zien waren, een brandende vuurzee met gesneuvelde soldaten van zowel het Oekraïense als het Russische leger. Over zijn vrouw en dochter die hij veilig heeft ondergebracht bij een gastgezin in Nederland maar toch ondanks zijn leeftijd en dus vrijstelling van deelname aan het leger besloot terug te gaan. Die verschillende keren in Europa is geweest om gedoneerde voertuigen zoals jeeps voor het leger of ambulance voertuigen voor het ziekenhuis is wezen ophalen. Een echt held wat ons betreft, iemand die ons vraagt vertel alsjeblief ons verhaal en blijf ons steunen.....Dinsdagavond zijn we uiteindelijk laat in de avond vertrokken terug richting de grens. Na enkele uren stonden we aan de Oekraïense/Poolse grens waar we door het Oekraïense

leger en douane medewerkers nogmaals bedankt werden voor onze aanhoudende steun en betrokkenheid. Hartverwarmend en in contrast met de behandeling door de Poolse douane medewerkers een verschil van dag en nacht! We werden nog voor er een woord gewisseld was al brutaal aangesproken, kregen een legio aan vragen en vooral Tonya kreeg vragen over wat ze tot allemaal aan het doen was in Oekraïense omdat ze de afgelopen 6 maanden 8 keer op en neer gereisd was namens de stichting. Toen Tonya vroeg of ze iets verkeerd deed door humanitaire hulp te brengen kreeg ze de opmerking dat als mevrouw het allemaal niet eens was met hen ze maar lekker daar de "hoer" moest gaan spelen in Oekraïne. Geschokt en boos vroegen we om hun namen om hier een klacht over in te dienen werden de namen van hun uniform gehaald en moesten we onze telefoon uitzetten en weg stoppen om te voorkomen dat we bewijs zouden verzamelen. Eenmaal 3 uur verder en lange vermoeiende gesprekken verder werd Tonya als blijk van uitzondering weer binnengelaten in Polen maar mocht ze 180 dagen niet meer terugkomen. Vreselijk hoe we behandeld werden als honden, de wet niet gevolgd werd en er geweigerd wordt om ons naar de toilet te laten gaan tijdens het wachten. Eenmaal de grens over in Polen zijn we doorgereden tot de snelweg hebben daar de bus geparkeerd waarnaar we eerst een paar uur geslapen hebben op waren we. Na wat geslapen te hebben zijn we de reis verder vervolgt en na wat files kwamen we uiteindelijk in de nacht van dinsdag op woensdag thuis aan....

Woensdag 12 april; weer terug thuis

De dag dat we weer thuis wakker werden in ons eigen bed werd Maurits vol energie wakker en is meteen in de telefoon geklommen. Bellen met diverse media om te zorgen dat we de verhalen van de mensen daar over kunnen brengen naar de mensen hier. Kranten, nieuwszenders, actualiteitenprogramma's en betrokken personen uit de omgeving hebben de verhalen van Maurits aangehoord. Vooral de mensen die afhankelijk zijn van nieuws uit de media spreken hun verbazing uit over het feit dat ze dit soort nieuws nergens horen of zien. Ze verbazen zich over ons "nieuws" maar schikken van de gruwelijke verhalen...